

Yunus Çeşmesine Susamış Gönüllere

● Fatih Kandemir

(Arzuhâl niyetine...)

Pîrimiz Yunus Emre (selam olsun sana üstadımız), ağlayan yüreklerimize çeşmeden bir yudum ikram eylesen de nurundan içsek kana kana yahut kanaya kanaya...

*Ne varlığa sevinirim
Ne yokluğa yerinirim
Aşkın ile avunurum
Bana seni gerek seni*

Aman Allah'ım ne aşktır bu... Ne yüce bir aşktır bu. Ne büyük şükür sana ne sınırsız mutluluk Yunus Can'a ki "Bana seni gerek, seni" buyurmuş. Artık buyurmuş demektir biz aciz kullarına düşen...

Aşkın kıyısından geçerken gönlüne büyük yara almış garip bir kulun olarak Yüce Yunus'a "aşk"ta lütfettiğin bu "NASİBE" –ki o aşkla Yunusça bir mısra söyleyecek kudrete sahip olsam bu dünyadaki en büyük servetim olurdu o mısra benim-gıpta etmek de bizim nasibimize düştü.

Âh Yunus... Âh...

*Cennet Cennet dedikleri birkaç köşkle birkaç huri
İsteyene ver sen anı bana seni gerek seni*

Üstadım, ne derin bir deniz var sende... Nerede bu anlam bu mana şimdi bizde...

Neyi niçin istediğini fark edensin... Neyin güzel olduğunu ve sana niçin güzel görüldüğünü bilensin...

"Her şeyden" geçip de sevgilinin aşkında huzura erensin. Aşk öğret bize... Aşk unutan yüreklerimize hatırlat aşkın güzelliklerini. Gurbetteyiz bu dünyada... Hüzün ve özlemle doluyuz dar-ı fenâda...

Kimse merhem olamadı, olmaz da aşk yararsızna... "Aşk ki vardır, gerisi vesairedir." diye yazıyor bizim okuduğumuz kitaplarda...

Fakir gönlümüz aşkın gölgesinden bile geçememiş şu vakte kadar.

Gölge varlıkta bile huzura erememiş türlü mısraın saf durduğu naçar yüreğimiz. "Aşkta huzur değil, hüznün vardır." diyesim geldi ansızın. Üze-

rimi karanlık örtüsüyle örten gecenin sonsuz derinliklerine gizliyorum hüznümü. Neden hüznülyüm... Bunu sormak da hüznün veriyor şimdi bana. Yoksa sormamalı mıydım? Kaldı ki hüznün değil midir şiirin en kıdemli ve sadık sevgilisi? Hüznün değil midir selvi boyu sevgililerden şaire kalan dert yüklü miras? Belki de şairin (Hilmi Yavuz) meşhur dizesi özetliyor söze ve şiire müptelâ olmuş gönüllerimizin hâlini: "Hüznün ki en çok yakışandır bize"

Yunus Can'ım... Pîrim ben hâlâ sözümdeyim... Hâlâ yıllar önce bir bahar akşamı sana ithaf ettiğim mısraların cevabını bekliyorum senden ve senin gibi gönül dostlarından:

Ben diyorum:

*Söyle bana Pîrim ey Yunus Emre
Yanıp yanıp sönmek benim hakkım mı
Üç yerin üçüne düşünce cemre
İlkbahara dönmek benim hakkım mı*

Sen bana gönlümün ta içinden sesleniyorsun:

*Ben yürürüm yana yana
Aşk boyadı beni kana
Ne âkilem ne divâne
Gel gör beni aşk neyledi*

Sözüne kurbanım senin, şiirine hayranım senin... Şiirinin her bir harfiyle mühürlüdür kalbim! Sonra bir cesaretle dönüyorum suskun mısralarıma:

*Tutacağım eller bana uymuyor
Çalacağım teller bana uymuyor
Sevdiğim güzeller bana uymuyor
Bu aşk ile yanmak benim hakkım mı*

Sesini duyuyorum yine gönül aynamın seni gösteren gül bahçelerinde:

*Benzim sarı gözlerim yaş
Bağrım pare ciğerim baş
Hâlden bilen dertli kardaş
Gel gör beni aşk neyledi*

Çağır beni Yunus'um, çağır bizi Yunus'um! Göster bize aşkı... Göster ki görelim güzelliğini sevgilimizin! Göster ki görelim güzelliğini "Sevgililer Sevgilisi"nin... (s.a.v.) Bizim de gönlümüzün tek çaresi olsun "biçarelik"...

Biz de sen gibi diyelim:

*Miskin Yunus biçareyim
Baştan ayağa yâreyim
Dost elinden avareyim
Gel gör beni aşk ne'yledi*

Kimi davet edelim ki yüreğimize, yüreğimizi aşka senin gibi hazırlamadan? Senin gibi gönlümüzü "Kanla boyamadan, Mecnun olubun yürümeden..."

Sen yârin için ağlarken, biz yâri için için ağlatmaktan başka ne yapıyoruz ki...

Sen sevgilinin kendisini gördüğün için ağlıyorsun, biz de sevgilinin sadece gölgesinin güzelliğinde serinletiyoruz (!) aşk ateşine hasret yüreklerimizi. En acısı da gölgenin gerçek suretini bilmeden, gölgenin karanlıklarında boğularak...

Yıkık gönlümüzü senin mısralarınla yeniden inşa ediyoruz. Senin çeşmenden su serpiyoruz sızlayan yaralarımıza...

*Sensin kerim sensin rahim Allah sana sundum elim
Senden artık yoktur emin Allah sana sundum elim*

Senden güç alarak sesleniyoruz gül kokulu yâre... Senin sözlerinle doldurup sesleniyoruz adını bile anarken O'nun aşkından kızaran dudaklarımızı birbirine sımsıkı kavuşturarak...

*Canım kurban olsun senin yoluna
Adı güzel kendi güzel Muhammed
Şefâat eyle bu kemter kuluna
Adı güzel kendi güzel Muhammed*

Ne var ki aşkı arayan dillerimize, gönüllerimize bir hicran yağmuru çiseliyor.

Öyle bir yağmur ki her damlası bir ateş... Öyle bir yağmur ki her damlası bir hasret parıltısı...

Söz ki nihayet bulmuyor yârdan bahsedince. Şiir ki bırakmıyor peşini elest bezminden beri sevgiliyi arayan haykırırlarımızın...

Şiirce söylüyoruz derdimizi, şairce yürüyoruz bizi aşkın vuslata götürececek çöllerinde...

Dervişçe dönüyoruz ellerimizi "Hakk'tan alıp halka sunarak"...

Pervane gibi dönüyoruz aşk ateşinin çevresinde... Her dönüşte aşka biraz daha yaklaşıyoruz. Yaklaştıkça yakıyoruz kanadımızı bu ateşin hararetiyle... Yanamıyoruz Yunus'um! Yanamıyoruz sen gibi...

Sen gibi söyleyemiyoruz sözü, sen gibi yaşayamıyoruz aşkı...

Ne kadar söylesek de yazsak da senin engin denizlerine düşemiyor bir damlası ne gözyaşımızın ne şiirimizin ne de hayallerimizin...

Aşka hasret olduğumuz kadar hasretiz Yunus çeşmene... Belki de çeşmene hasret kaldığımızdan uzak bize aşk...

Bir zerre anlama gayreti gösterse yüreğimiz bu hasretin sebebini; çeşmenden, aşktan ve "Sevgililer Sevgilisi"nden neden ayrı düştüğümüzü... Sorsa niçin "aşk çeşmene hasret kaldığını dudaklarımızın" Yine bir dizeden (Şemseddin Sivasî) alıyor dersini bu yoldaki çiğ yüreklerimiz:

Pâdişâh konmaz saraya, hâne mamûr olmadan

Ve kalem de ayrılıyor, sözde ve şiirde gücü kesilen zayıf parmaklarımızdan... Susuz dillerimizden dökülen hüznün satırları da susuyor:

*Toprağa gark olmuş nazik tenleri
Söylemeden kalmış tatlı dilleri*

dercesine... Gel duadan unutma bizi Yunus'um...

